

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 96/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ľubomíra Rótha, bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., G., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9 C 958/01 z 28. apríla 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Co 280/04 zo 4. novembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľubomíra Rótha o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2005 doručená sťažnosť Ľubomíra Rótha (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn.

9 C 958/01 z 28. apríla 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 280/04 zo 4. novembra 2004.

Zo sťažnosti vyplynulo, že ňou sťažovateľ napáda označené rozsudky všeobecných súdov, ktorými bolo právoplatne vypořiadané jeho bezpodielové spoluvlastníctvo s bývalou manželkou zaniknuté rozvodom ich manželstva ku dňu 25. januára 2001. Sťažovateľ zastáva názor, „... že oba súdy pri vysporiadávaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodli v rozpore so skutočným a menovite aj právnym stavom a tým jeho veľmi poškodili na jeho právach. Na druhej strane prisúdili bývalej manželke hodnoty, ktoré jej nepatria“.

Sťažovateľ sa nestotožňuje najmä s tým, že „Oba súdy neuznali sumu 7 580 Sk, ktorú sumu na zaplatenie členského podielu preukázane darovala matka sťažovateľa jemu, a ďalej hodnotu, ktorú mal sťažovateľ poskytnutú od svojho zamestnávateľa v sume 12 048 Sk. Táto pôžička bola sťažovateľovi poskytnutá bez akejkoľvek záťažnosti a účasti býv. manželky. Pôžička však bola viazaná čo do povinnosti vrátiť ju na lehotu, do ktorej sťažovateľ musel zotrvať v pracovnom pomere. (...) Takto mali tieto prostriedky byť započítané ako výlučné pričinenie sťažovateľa na zaplatenie hodnoty členského podielu bytu v SBD a to sumy 7 580 Sk a 12 048 Sk, spolu 19 628 Sk a takto nič z hodnoty členského podielu býv. manželke sťažovateľa nepatrilo a nepatrí. Mimo toho nesprávne oba súdy rozhodli, že hodnota auta je jeho výlučné vlastníctvo, ktorá do BSM nepatrí“.

Sťažovateľ sa zmienil tiež o tom, že proti označenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie a zároveň podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Predpokladá však, že Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietne, resp. že generálny prokurátor mimoriadne dovolanie vo veci nepodá.

Keďže sťažovateľ je toho názoru, že označenými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu bol „veľmi poškodený“, domáha sa, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Nález ústavného súdu SR vo veci vyslovenia nesúladu Rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 13 Co 280/04-224 zo dňa 4. 11. 2004, aj Rozsudku Okresného súdu v Rožňave sp. zn.: 9 C 958/01 o vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania s čl. 20 a 40 Ústavy SR, § 150 Obč. zákonníka.

Ústavný súd o predmete sťažnosti sťažovateľa rozhodol takto:

Zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 13 Co 280/04-224 zo dňa 4. 11. 2004.

Zrušuje Rozsudok Okresného súdu v Rožňave sp. zn.: 9 C 958/01 zo dňa 28. 4. 2004, a celú vec vracia súdu I. st. na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pri ktorom je súd viazaný právnym názorom a stanoviskom ústavného súdu vo veci.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C 958/01 z 28. apríla 2004 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 280/04 zo 4. novembra 2004 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy. Označený prvostupňový rozsudok v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudli právoplatnosť 22. decembra 2004.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Pretože napadnuté rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 22. decembra 2004 a sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 11. marca 2005 (doručená ústavnému súdu 14. marca 2005), ústavný súd nepovažoval lehotu ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietaným rozsudkom všeobecných súdov za zachovanú.

Poukazujúc na závery o oneskorenosti podania sťažnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že ju z toho dôvodu odmietol bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok.

Ústavný súd záverom poznamenáva, že podanie dovolania sťažovateľom proti označenému rozsudku krajského súdu [bez toho, aby preukázal, že splnil podmienky na prístup k súdnej ochrane v dovolacom konaní (§ 46 ods. 4 ústavy)] a rovnako aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi (§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku) sú z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu bez právneho významu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2005